

HET VOGELTJE.

„Sjierewierewiet, Sjierewierewiet,
Waarom heb je zoo'n verdriet?"

zong het kleine vogeltje voor het raam van een zolderkamertje. Daar binnen, vóór het raam, zat een meisje van zestien jaar. Ze had haar handen in den schoot gevouwen. Dikke tranen rolden over haar wangen.

„Omdat moeder zoo ziek is, vogeltje. Ze moet versterkende middelen hebben en we zijn arme menschen, we hebben geen geld, om die te koopen."

„Sjierewierewiet, Sjierewierewiet,
Is 't anders niet?"

zong het vogeltje weer.

„Jij bent een lief meisje en je hebt mij nooit weggejaagd, zooals die booze vrouw daar-ginds, drie huizen verder. Nu zal ik je ook helpen. Heb maar geduld. Ik ga nu weg, maar ik kom gauw terug."

Weg was het vogeltje. Het vloog één huis verder en ging daar in een boom zitten. Onder den boom zat een dame, die zich bezig hield met een handwerkje. Die dame zat o zoo bedroefd te kijken.

„Sjierewierewiet, Sjierewierewiet,
Ook al zoo'n verdriet?"

zong het vogeltje.

„Och, vogeltje," zei de dame zuchtend, „ik ben zoo bedroefd, omdat ik altijd zoo alleen ben. Er is geen mensch, die mij noodig heeft. Wat doe ik eigenlijk nog op de wereld?"

„Sjierewierewiet, Sjierewierewiet,
Praat zoo niet,"

zong het vogeltje. „God gaf aan ieder een taak. Geen leven is nutteloos. Daar is een arm meisje in 't huis hier naast. Dat meisje heeft een zieke moeder en die moet versterkende middelen hebben. Maar nu is er geen geld, om die te koopen. Voor dat meisje en haar moeder kunt u zorgen, als u wilt."

„Heel goed, vogeltje," zei de dame en even kwam er een glimlach op haar gelaat. 't Was, of het zonnetje door de wolken brak. „Ik zal

194

dadelijk naar dat meisje toe gaan. En voor de moeder zal ik eieren en melk meebrengen."

„Dat is best," zei het vogeltje, „dan zijn er drie geholpen. Er is altijd nog wel raad. Maar de menschen zijn zoo dom. Die zien niets en begrijpen niets. Wij, vogels, zijn veel verstandiger."

„Dank je wel voor je raad, vogeltje," zei de dame, terwijl ze opstond. „Ja, ik moet leeren, beter om mij heen te kijken. Misschien zijn er nog wel meer menschen, die mij noodig hebben."

„Die zijn er zeker," antwoordde het vogeltje. „Hier dicht bij woont een booze vrouw, die mij altijd wegjaagt, als ze mij ziet, en eens heeft ze haar poes al op mij aangehitst. Ik weet wel, hoe ze zoo boos komt. Daar is een man geweest, die haar kwaad heeft gedaan en sedert dien tijd kan ze het met mensch noch beest vinden. Ga maar eens naar haar toe en spreek eens vriendelijk met haar. Dat zal wel helpen."

„Ik zal het doen, hoor, lief vogeltje. Maar nu ga ik eerst naar het bedroefde meisje."

* * *

Toen het vogeltje een poosje later weer vóór het raam van het zolderkamertje zat, was het meisje juist bezig, haar moeder een eitje te koken. O, wat keek het meisje blij. Toen ze het vogeltje zag, kwam ze gauw naar het raam.

„Dank je wel, best vogeltje. Er is al hulp gekomen, hoor. En de dame heeft beloofd, dat ze voor ons zal zorgen, tot moeder weer beter is."

„Sjierewierewiet, Sjierewierewiet,
Dacht ik het niet?"

zong het vogeltje en toen vloog het vroolijk weg.

Maar het meisje zag het kleine diertje na en was toch zoo dankbaar en blij. Nu kon ze haar moeder nog eens goed helpen. Wat zou ze er nu goed voor zorgen, dat de zieke steeds op tijd versterkende middelen kreeg.

En de dame, die hulp had gebracht, was óók blij. „Iets voor anderen doen," dacht ze, „dat maakt vroolijk en gelukkig." L.

IN 'T KRAAIENEST, door W. G. van de Hulst. (XVII.)

Juffrouw Poldermans had hen naar bed gebracht. Zoo raar leek dat, ja, maar 't was toch eigenlijk heelemáál niet raar geweest. . . . Ze had óók geschreid, en alleen maar: „Och, och, die brave man, die stakker!” gezegd. . . . Ze had hen heel diep onder de dekens gestopt, en gefluisterd: „Zul je nou voor je arme vadertje bidden? Ik zal het ook doen, hoor!”

Och, toen hadden ze nog veel erger moeten huilen.

Bidden! . . . Dik had 't geprobeerd. Hij was biddende in slaap gevallen.

In 't bed van Wim was 't heel òn-rustig. Telkens woelde hij heen en weer; trapte met zijn beenen tegen het houten voeteneind; bonkte zijn vuist tegen de schuine zoldering boven 't ledikant; duwde zijn hoofd diep in 't kussen; maakte bange huilgeluiden, — en tòch sliep hij.

Maar hij moest tegen een heel steil dak opklimmen, om een luchtballon te pakken, en dat ging lang niet gemakkelijk. En 't was zoo'n gekke luchtballon, 't ding lachte maar en had een wit mutsje op, net een mutsje van een zuster. Maar Wim kreeg hem tòch te pakken, aan het touwtje. . . . O, toen ging dat nare ding opeens de hoogte in en trok Wim mee! Hij gilte van bangheid. . . . Maar toen kwam vader eraan, ook tegen het steile dak op; hij balde zijn vuist en keek vreeselijk boos, en hij had een doek om zijn hoofd. . . . „O vadertje, vadertje, hèlp me toch, hèlp me dan!” . . . Vader kwam en trok Wim aan zijn beenen omlaag, maar — o vreeselijk, toen viel vader zèlf van het dak af in de diepte, hoe langer hoe dieper, en daar lagen allemaal scherpe stukken glas, en vader viel er midden in, en hij begon vreeselijk te bloeden. . . .

Met een angstigen schreeuw schrok Wim wakker.

Heerlijk, 't was maar een droom; 't was niet ècht; vader wàs. . . . O, en toen ineens wist Wim het weer zoo duidelijk en zoo bang, dat het tòch echt was; dat vader beneden lag in de bedstee en dat er zoo'n vreeselijk ongeluk was gebeurd.

Hij ging rechtop zitten; luisterde angstig.

't Was doodstil in huis.

Die stilte maakte Wim zoo bang.

Toen — o, hij wist niet eens, waaròm hij het

deed — toen liet hij zich uit bed glijden, en sloop heel voorzichtig op zijn teenen naar de trap. Even weifelde hij, maar toch ging hij verder, trée voor trée, bang luisterend, of de trap ook kraken zou. . . . Voorbij buurmans deur sloop hij, huiverig-bang, dat de deur opeens open zou gaan; de trap af naar den winkel. Hij rilde. . . .

O, even, éven maar bij moeder zijn!

De deurknop krikte. Hij schrok. . . . Toch duwde hij de deur open, zag ineens moeders gezicht komen uit de donkere schaduw van achter het papier, dat voor de lamp hing. . . .

„Wim? . . . wàt? . . .” hoorde hij haar verschrikt fluisteren. Toen schoot hij op haar toe, duwde zijn hoofd snikkend tegen haar schouder, kòn niets zeggen.

Maar moeder begreep hem wel, ook zònder woorden.

Ze trok hem op haar schoot, ze drukte haar grooten, wilden jongen tegen zich aan. Zoo zaten die beiden een poos, troostende de een den ander, en geen van die beiden sprak één woord.

Toen, heel zacht, begon moeder te bidden.

Wim hoorde 't. . . . Hij duwde zich dichtër nog tegen moeder aan, en snikte, snikte. . . . O, 't was zoo vréeselijk verdrietig, en 't was toch óók zoo. . . . zoo. . . . zoo heerlijk! Wàt moeder bad, verstond hij niet goed, hij